

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 304/2015
08.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених А.Д. и Љ.Ћ., због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених, адв. М.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 2К бр. 987/13 од 21.08.2014. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1 248/14 од 17.12.2014. године, у седници већа одржаној дана 08.04.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених А.Д. и Љ.Ћ., адв. М.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми 2К бр. 987/13 од 21.08.2014. године и Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1 248/14 од 17.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми 2К бр. 987/13 од 21.08.2014. године окривљени А.Д. и Љ.Ћ. оглашени су кривим свако понаособ због по једног кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које су им изречене условне осуде тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по седам месеци и истовремено одређено да се ове казне неће извршити ако окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не изврше ново кривично дело.

Истом пресудом окривљенима је изречена мера безбедности одузимање предмета, округлог печата Дома Здравља „О.“ од окривљеног А.Д., а од окривљене Љ.Ћ. радне књижице серијског броја ..., док су на основу одредбе члана 261. став 2. тачка 9) ЗКП-а окривљени и то сваки по на особ обавезани да плате судски паушал у износу од по 3.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 2Кж1 248/14 од 17.12.2014. године делимичним уважањем жалбе браниоца окривљених преиначена је првостепена пресуда у погледу одлуке о имовинскоправном захтеву и одлуке о изрицању мере безбедности тако што је оштећени ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу а од окривљене Љ.Ћ. није одузета радна књижица серијског броја ..., која гласи на њено име, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљених одбијена као неосновна а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљених А.Д. и Љ.Ћ., адв. М.Ј., због повреде закона и то конкретно битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а, члана 439. тачка 1) ЗКП-а и члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП-а, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине обе нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП-а), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених А.Д. и Љ.Ћ., је неоснован.

Бранилац окривљених као разлог подношења захтева истиче битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а, уз образложење да је правноснажна пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати и то конкретно на исказима сведока на основу којих је суд утврдио одлучне чињенице битне за пресуђење ове кривично-правне ствари а да претходно никада није извршио увид у садржај јавне исправе - радне књижице на име окривљене Љ.Ћ.

Одредбом члана 419. став 2. ЗКП-а прописано је да је суд дужан да на основу савесне оцене сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима изведе закључак о извесности постојања одређене чињенице.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП-а, прописано је да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих

доказа, а став 2. истог члана, прописује да је суд дужан да непристрасно оцени изведене доказе и да на основу њих са једнаком пажњом утврди чињенице које терете или иду у корист окривљеног.

Сходно цитираним законским прописима, чињенице у кривичном поступку се могу доказивати свим доказима осим онима који су сами по себи или по начину прибављања у супротности са одредбом члана 16. став 1. ЗКП-а.

У конкретном случају из списка предмета произилази да је првостепени суд у законито спроведеном доказном поступку проверио одбране окривљених који су кривична дела и признали, извео доказе у складу са законом, а затим их оценио и на њима засновао своју пресуду.

Остали наводи захтева у којима се указује да суд није уважио остале доказне предлоге одбране или је на други начин ценио изведене доказе од онога како то види бранилац окривљених тичу се утврђивања чињеничног стања а не истакнутих битних повреда одредаба кривичног поступка.

С`тога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљених да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП-а.

Такође су неоснована истицања у захтеву за заштиту законитости којима бранилац окривљених указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП-а, односно по питању да ли су дела за која се оптужени гоне кривична дела.

Ово из разлога што из чињеничног описа дела утврђеног изреком правноснажне пресуде сагласно опису дела у оптужном акту, произилазе сва битна обележја кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ за која су окривљени А.Д. и Љ.Ћ. оглашени кривим и то како објективна обележја која се односе на преиначење праве јавне исправе - радне књижице и њену употребу као праве, тако и субјективна обележја која се тичу психичког односа - умишљаја окривљених према радњи и последици дела.

Осим тога, истицање у захтеву, да су у радну књижицу унети истинити подаци, те да тиме садржина радне књижице окривљене Ћ.Љ., није промењена, такође су неосновани.

Наиме, радна књижица, као јавна исправа садржи, као и свака друга писмена исправа, основне конститутивне елементе: изјаву, правно-релевантне чињенице и издаваоца исправе, на име лица од кога потиче изјава. У конкретном случају као издавалац писмене исправе означен је окривљени А.Д., а што је утврђено првостепеном и другостепеном пресудом, који је ставио отисак неважећег печата Дома Здравља „О.“ и својеручни потпис, иако није био запослен у Дому Здравља „О.“, нити је био овлашћено лице у Дому Здравља „З.Ж.“ РУ О., Р.Х., чиме је

остварено преиначење исправе у погледу њеног издаваоца, па се тиме неосновано указује на повреду закона у смислу члана 439. тачка 1) ЗКП-а.

Надаље, неоснована су и истицања у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених да је другостепени суд у жалбеном поступку, тиме што је у погледу имовинско-правног захтева, преиначио првостепену пресуду, тако што је оштећеног Геронтолошки центар „С.“ у Р. упутио на парницу и учинио повреду члана 453. ЗКП-а, у вези са чланом 438. став 1. тачка 10) ЗКП-а.

Према одредби члана 453. ЗКП-а забрана преиначења на штету оптуженог односи се на строжу правну квалификацију дела и строжу кривичну санкцију, а не и на одлуку о имовинскоправном захтеву, док је повреда закона код одлуке о имовинскоправном захтеву прописана у члану 441. став 3. ЗКП.

Како у правноснажним пресудама није учињена повреда закона у односу на одлуку о имовинскоправном захтеву, то Врховни касациони суд налази да је захтев браниоца окривљених и у овом делу неоснован.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама нису учињене повреде закона на које се, неосновано, указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених, Врховни касациони суд је на основу члана 490. и члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**